ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα) της 12ης Μαρτίου 1992 *

Στην υπόθεση T-73/91,

Mariana Gavilan, έκτακτη υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Imbringen (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενη από τον Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της SARL Fiduciaire Myson, 1, rue Glesener,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τον Jorge Campinos, jurisconsultum, και τον Johann Schoo, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση δύο αποφάσεων του Κοινοβουλίου της 8ης Φεβρουαρίου 1991 και της 12ης Ιουλίου 1991,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, D. Barrington και H. Kirschner, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Διάταξη

Το ιστορικό

1 Η προσφεύγουσα είναι πρόσωπο με ειδικές ανάγκες εκ γενετής. Είναι πτυχιούχος κοινωνιολογίας και εργάστηκε από το 1978 ως το 1985 ως καθηγήτρια της ισπανικής free lance για λογαριασμό διαφόρων κοινοτικών οργάνων.

2 Εφαρμόζοντας μια ειδική διαδικασία προωθήσεως της προσλήψεως προσώπων με ειδικές ανάγκες, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (στο εξής: Κοινοβούλιο) κατάρτισε το 1983 έναν πρώτο εφεδρικό πίνακα προσλήψεως εννέα εκτάκτων υπαλλήλων με ειδικές ανάγκες, χάριν των οποίων προκηρύχθηκε εσωτερικός διαγωνισμός, ο οποίος κατέληξε στον διορισμό τους ως υπαλλήλων κατηγορίας C.

3 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το όνομά της δεν εγγράφηκε σ' αυτόν τον πρώτο πίνακα λόγω απωλείας του φακέλου της από τους υπευθύνους της επιτροπής προσωπικού.

4 Εφαρμόζοντας την προαναφερθείσα ειδική διαδικασία, το Κοινοβούλιο κατάρτισε το 1984 δεύτερο πίνακα με δύο εκτάκτους υπαλλήλους με ειδικές ανάγκες, μεταξύ των οποίων και η προσφεύγουσα, προκειμένου να γίνει ένας ειδικός εσωτερικός διαγωνισμός. Τέτοιος διαγωνισμός προκηρύχθηκε πράγματι για τον άλλο ενδιαφερόμενο υποψήφιο, ο οποίος διορίστηκε αργότερα υπάλληλος C.

5 Την 1η Απριλίου 1985 το Κοινοβούλιο προσέλαβε την προσφεύγουσα ως έκτακτη υπάλληλο βαθμού C4 και την τοποθέτησε στο τμήμα «Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων και Διοίκηση Προσωπικού». Το Κοινοβούλιο δικαιολόγησε την κατάταξη της προσφεύγουσας στην κατηγορία C με τον ισχυρισμό ότι κενές θέσεις υπήρχαν μόνο στην κατηγορία αυτή.

Από την ημερομηνία αυτή και μέχρι σήμερα η σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου της προσφεύγουσας ανανεωνόταν συνεχώς για διαδοχικές περιόδους έξι ή δώδεκα μηνών.

6 Τον Αύγουστο του 1987 η προσφεύγουσα επέστησε την προσοχή του Κοινοβουλίου στο γεγονός ότι ήταν το μόνο πρόσωπο με ειδικές ανάγκες που είχε εγγραφεί σε έναν από τους δύο προαναφερθέντες πίνακες και δεν είχε ακόμη μονιμοποιηθεί μέσω ειδικού εσωτερικού διαγωνισμού. Επίσης ισχυρίστηκε ότι η κατάταξή της στον βαθμό C4 ήταν αυθαίρετη ενόψει της πανεπιστημιακής της μορφώσεως.

7 Κατόπιν αυτού του διαβήματος το Κοινοβούλιο την τοποθέτησε, από 1ης Οκτωβρίου 1987, σε θέση βαθμού Β5 και την προσκάλεσε να λάβει μέρος στον εσωτερικό διαγωνισμό Β/164.

Το Κοινοβούλιο προσθέτει ότι είχε τότε αποφασιστεί να γίνει ειδικός εσωτερικός διαγωνισμός για την προσφεύγουσα αν δεν επιτύγχανε σ' αυτόν τον διαγωνισμό Β/164.

8 Έγγραφο του Προέδρου του Κοινοβουλίου, Λόρδου Plumb, της 21ης Ιουνίου 1988, επιβεβαίωσε αυτή τη δέσμευση.

9 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν πέτυχε στον διαγωνισμό Β/164, απευθύνθηκε τον Μάιο του 1989 στον Γενικό Γραμματέα καθώς και στον Γενικό Διευθυντή Προσωπικού, Προϋπολογισμού και Οικονομικών ζητώντας την προκήρυξη ειδικού εσωτερικού διαγωνισμού για τη μονιμοποίησή της.

10 Επειδή δεν έτυχε απαντήσεως εκ μέρους του Κοινοβουλίου, η προσφεύγουσα απευθύνθηκε εκ νέου στον εν λόγω γενικό διευθυντή τον Νοέμβριο του 1989. Ο τελευταίος της ζήτησε να κάνει υπομονή ως τον Απρίλιο του 1990 προκειμένου να γίνει ειδικός εσωτερικός διαγωνισμός.

11 Αφού συναντήθηκε και πάλι ματαίως με τον Γενικό Γραμματέα του Κοινοβουλίου τον Απρίλιο και τον Αύγουστο του 1990, η προσφεύγουσα έστειλε στις 10 Οκτωβρίου 1990 στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου αίτηση, κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), που εφαρμόζεται κατ' αναλογία στους εκτάκτους υπαλλήλους δυνάμει του άρθρου 46 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων, ζητώντας τη διενέργεια ειδικού διαγωνισμού. Με το έγγραφο που της έστειλε στις 8 Φεβρουαρίου 1991 ο Πρόεδρος, Crespo, επιβεβαίωσε τη δέσμευση που είχε λάβει έναντι της προσφεύγουσας ο προκάτοχός του με το έγγραφό του της 21ης Ιουνίου 1998, ζητώντας της όμως να « αφήσει να διαρρεύσει ορισμένος χρόνος μετά το τέλος του διαγωνισμού Β/164 πριν προκηρυχθεί ειδικός εσωτερικός διαγωνισμός, πράγμα που θα προκαλούσε την υποβολή αναλόγων αιτήσεων από άλλους υπαλλήλους ».

12 Στις 8 Μαΐου 1991 η προσφεύγουσα υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της απαντήσεως αυτής του Προέδρου του Κοινοβουλίου, επαναλαμβάνοντας το αίτημά της να γίνει ειδικός εσωτερικός διαγωνισμός.

13 Στην απάντησή του της 12ης Ιουλίου 1991 ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου επαναβεβαίωσε τις δεσμεύσεις που είχαν αναλάβει προηγουμένως οι πρόεδροι του Κοινοβουλίου, υπογράμμισε όμως ότι δεν μπορούσε να της γνωστοποιήσει την ακριβή ημερομηνία για τη δημοσίευση της ανακοινώσεως κενής θέσεως που θα αφορούσε τον διαγωνισμό του οποίου ζητούσε την προκήρυξη.

14 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι τον Οκτώβριο του 1991 η επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως δεν είχε ακόμη επιληφθεί της καταρτίσεως σχεδίου προκηρύξεως διαγωνισμού, διαδικασία που αποτελεί το πρώτο στάδιο της διοργανώσεως ειδικού εσωτερικού διαγωνισμού.

Η διαδικασία

15 Υπό τις περιστάσεις αυτές η προσφεύγουσα, με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 14 Οκτωβρίου 1991, άσκησε προσφυγή ακυρώσεως

τόσο κατά του εγγράφου του Προέδρου του Κοινοβουλίου της 8ης Φεβρουαρίου 1991, όσο και κατά του εγγράφου του Γενικού Γραμματέα της 12ης Ιουλίου 1991, τα οποία χαρακτηρίζει αντίστοιχα ως « απόφαση απορρίψεως » και ως « ρητή απόφαση απορρίψεως ».

16 Με υπόμνημα που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 18 Νοεμβρίου 1991 το Κοινοβούλιο προέβαλε ένσταση απαραδέκτου κατά της εν λόγω προσφυγής, επειδή αφενός μεν οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν βλάπτουν καθόλου την προσφεύγουσα, διότι αντιθέτως δέχονται το αίτημά της, αφετέρου δε διότι η άσκηση της προσφυγής είναι πρόωρη δεδομένου ότι εν τω μεταξύ είχε αρχίσει η διαδικασία διοργανώσεως του αιτουμένου διαγωνισμού.

17 Στις 19 Δεκεμβρίου 1991 η προσφεύγουσα υπέβαλε παρατηρήσεις στη Γραμματεία ζητώντας την απόρριψη της ενστάσεως απαραδέκτου.

Με άλλο έγγραφο, το οποίο πρωτοκολλήθηκε επίσης στη Γραμματεία στις 19 Δεκεμβρίου 1991, η προσφεύγουσα ζήτησε την αναστολή της ένδικης διαδικασίας ως την 1η Φεβρουαρίου 1992, διότι διαπίστωσε ότι η επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως είχε πράγματι επιληφθεί της καταρτίσεως σχεδίου προκηρύξεως ειδικού διαγωνισμού.

18 Με Διάταξη της 10ης Ιανουαρίου 1992 το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) διέταξε την αναστολή της ένδικης διαδικασίας ως την 1η Φεβρουαρίου 1992.

19 Με έγγραφο της 30ής Ιανουαρίου 1992 το Κοινοβούλιο διαβίβασε στο Πρωτοδικείο αντίγραφο της προκηρύξεως του ειδικού εσωτερικού διαγωνισμού Β/169 για την πρόσληψη προσώπων με ειδικές ανάγκες. Κατά το Κοινοβούλιο, η κίνηση αυτής της διαδικασίας διαγωνισμού καθιστά άνευ αντικειμένου την προσφυγή. Με το ίδιο έγγραφο το Κοινοβούλιο ζήτησε από το Πρωτοδικείο να πληροφορηθεί από την προ-

σφεύγουσα αν σκόπευε να παραιτηθεί κατόπιν αυτού από την προσφυγή, σύμφωνα με το άρθρο 99 του Κανονισμού Διαδικασίας.

20 Με έγγραφο της 19ης Φεβρουαρίου 1992 η προσφεύγουσα ειδοποίησε το Πρωτοδικείο ότι θα παραιτείτο από την προσφυγή της εφόσον το Κοινοβούλιο ανελάμβανε τα δικαστικά έξοδα.

21 Με έγγραφο της 27ης Φεβρουαρίου 1992 το Κοινοβούλιο πληροφόρησε το Πρωτοδικείο ότι δεν είναι πρόθυμο να αναλάβει τα δικαστικά έξοδα και ζήτησε από το Πρωτοδικείο να κρίνει επί των δικαστικών εξόδων σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 87, παράγραφος 5, και 88 του Κανονισμού του Διαδικασίας.

Επί της ελλείψεως αντικειμένου της διαφοράς και επί των δικαστικών εξόδων

22 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, δημοσιεύοντας στις 3 Φεβρουαρίου 1992 προκήρυξη εσωτερικού διαγωνισμού για τη σταδιοδρομία Β5, προκειμένου να « πληρωθούν κενές θέσεις με τον διορισμό προσώπων με ειδικές ανάγκες », το Κοινοβούλιο δέχθηκε το αίτημα που είχε επαναλάβει πολλές φορές η προσφεύγουσα.

23 Αναγνωρίζοντας ότι η δημοσίευση αυτή την ικανοποιούσε, η προσφεύγουσα πληροφόρησε το Πρωτοδικείο ότι δέχεται να παραιτηθεί από την προσφυγή, σύμφωνα με το άρθρο 99 του Κανονισμού Διαδικασίας, μόνο αν το Κοινοβούλιο δεχόταν να αναλάβει τα δικαστικά έξοδα.

24 Με έγγραφο της 27ης Φεβρουαρίου 1992 το Κοινοβούλιο αρνήθηκε να αναλάβει τα έξοδα αυτά και ζήτησε να εφαρμοστούν οι διατάξεις των άρθρων 87, παράγραφος 5, και 88 του Κανονισμού Διαδικασίας για την εκκαθάριση των εξόδων.

25 Ενόψει των στοιχείων αυτών το Πρωτοδικείο διαπιστώνει καταρχάς ότι η δημοσίευση της προκηρύξεως του διαγωνισμού Β/169 κατέστησε τη διαφορά μεταξύ της προσφεύγουσας και του Κοινοβουλίου άνευ αντικειμένου. Επομένως, η δίκη πρέπει να καταργηθεί.

26 Το Πρωτοδικείο υπογραμμίζει επίσης ότι, ελλείψει σαφούς και ανεπιφύλακτης παραιτήσεως της προσφεύγουσας, δεν μπορεί να γίνει εκκαθάριση των δικαστικών εξόδων σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 87, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας, αλλά σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 87, παράγραφος 6, του εν λόγω κανονισμού.

27 Κατά την τελευταία αυτή διάταξη, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το Πρωτοδικείο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του.

28 Στην προκειμένη υπόθεση το Πρωτοδικείο διαπιστώνει αφενός ότι η προσφεύγουσα βρέθηκε στην ανάγκη να προβεί — επί επτά και πλέον έτη — σε αναρίθμητα διαβήματα πριν το Κοινοβούλιο προκηρύξει το 1992 ειδικό εσωτερικό διαγωνισμό, όπως είχε ζητήσει. Η προσφεύγουσα, ούσα πρόσωπο με ειδικές ανάγκες, βρέθηκε έτσι σε αδικαιολόγητη κατάσταση αβεβαιότητας ως προς την επαγγελματική της ένταξη.

29 Εξάλλου πρέπει να τονιστεί ότι, παρά τη μεσολαβήσασα καθυστέρηση, το Κοινοβούλιο υποστήριξε πάντα, ακόμη και κατά τη διάρκεια της δίκης, ότι η προσφεύγουσα θα ικανοποιείτο.

30 Ενόψει του γεγονότος ότι η διαφορά στερείται αντικειμένου επί της ουσίας, το Πρωτοδικείο αποφασίζει να μην ερευνήσει κατά πόσον ήταν παραδεκτή η προσφυγή.

31 Σε κάθε περίπτωση και ακόμη και αν θεωρηθεί ότι η προσφυγή έπρεπε να κριθεί απαράδεκτη, το Πρωτοδικείο αποφασίζει να φέρει το Κοινοβούλιο τα δικά του δικαστικά έξοδα, καθώς και τα μισά δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Καταργεί τη δίκη.

2) Το Κοινοβούλιο φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα, καθώς και τα μισά δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας.

Λουξεμβούργο, 12 Μαρτίου 1992.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

K. Lenaerts